

ingen Udfigt have til at betale dette Underholdningsbidrag, at forsvinde, saa vilde de selv blive fri. Noget Saadant synes jeg ikke, man skal vække Lygt til ved at indsthyde denne Sætning i Loven. Jeg er enig i Noget, der blev sagt af et æret Medlem for Aalborg Amt under 1ste Behandling, at det var beklageligt, at dette Forhold gav saa stor Anledning til, at mange af vore bedste Arbeidskræfter forlod Landet; navnlig talte det ærede Medlem om, at de dygtigste Arbeidskræfter i vor Landhøststand meget ofte forsvandt af denne Aarsag. Det forekommer mig, naar det er Tilfælde, at de gjøre det, hvad der maasse ikke kan bestrides, at de gjøre baade af denne og andre Grunde, er det urigtigt i Loven at give Anvisning paa, at naar de blot forsvinde, ere de fri for at betale, ligesom ogsaa deres Opholds- og Forsørgelseskommune ere fri derved. Vi kunne vel Alle være enige om, at en Mand, der har nogen Rest tilbage af Væksfølelse, vil altid føle sig trykket, naar han har unddraget sig sine Forpligtelser, af, at der dog altid bliver tilbage Slægt og Venner i den Kommune, hvor han har havt sit Ophold og været forsørgelsesberettiget, som saa skulle betale, hvad han har unddraget sig for, saa at han med andre Ord er Fattiglem i den Kommune. Det er trykkende for ham og vil bidrage til, at han ikke saa let vil unddrage sig sin Forpligtelse, naar han veed, at de Tilbageblevne skulle betale for ham, naar han er reist. Derfor tror jeg, at det er det Rigtigste, at der er en Kommune, der altid skal betale, selv om han forsvinder. Det vil bidrage til, at Slægt og Venner i Kommunen vilde bestræbe sig for, at han kommer til at betale, hvor han saa befinder sig i Verden, hvis han paa nogen Maade kan. Det kunde jo tænkes, at han var i Stand dertil og skammede sig ved at lade Kommunen gjøre det, hvis han sad lidt godt i det i Udlandet, og saa sendte Bidraget hjem. Derfor har Mindretallet ment, at det var absolut rigtigt at udsthyde denne Sætning i Paragrafen. Det har senere været under Overveielse, hvis denne Sætning bliver vedtaget, om saa ikke Paragrafens Slutning mulig burde undergaa en Endring, men det kan jo tages under Overveielse til 3de Behandling. Man har ikke været klar over, hvor vidt man i alle Tilfælde skulde kunne paalægge Opholdskommunen denne Byrde. Man har ment fra forskjellige Sider, at det vilde være at lægge for megen Forsørgelsespligt paa en Mand's Opholdskommune, det kan ogsaa være rigtigt; det er et Spørgsmaal, der ligeledes kan tages under Overveielse. Mindretallet har kun søgt at faae denne Sætning ud, fordi det mente, at det

var en ligefrem Anvisning for en Mand til at forsvinde fra det Hele, saa var han og Kommunen fri for Alt; Alt paalægges Moderen og Barnet og hendes Forsørgelseskommune, hvis hun ikke er i Stand til at ernære sig og sit Barn. Af disse Grunde skal jeg tillade mig paa Mindretallets Vegne at anbefale dette Forslag.

Justitsministeren (Nellemann):

Jeg skal med Hensyn til de stillede Endringsforslag først udtale mig om dem, der ere stillede af Udvalget, og jeg skal da bemærke, at jeg ikke finder Noget at erindre mod Endringsforslagene under Nr. 1, 2, 4 og 5. Med Hensyn til dette Sidste skal jeg blot bemærke, at jeg ikke skjønner at der kan være Noget til Hinder for, at der indrømmes Kvinden, Børnemoderen, samme Ret til eventuelt af Kommunen at faae refunderet Udgifterne ved Barselsferden, som hun har med Hensyn til det egentlige Alimentsbidrag. Selv om man kunde have forskjellige Meninger derom, anser jeg det i hvert Fald for at være et underordnet Punkt, og jeg skal derfor ikke gjøre videre Indvending imod dette Endringsforslag. Hvad Endringsforslaget under Nr. 6 og 8 angaar — Forslaget under Nr. 7 har jeg ikke Noget at erindre imod — saa hører de jo sammen. Jeg skal derom bemærke, at det forekommer mig, at det er Endringsforslag, der i det Mindste, saaledes som de lyde, have stor Betænkkelighed. Jeg vil for det Første bemærke, at der er Noget i sig selv Uhyggeligt i, at der ved en Mand's Dødsfald skal opstaa disse Spørgsmaal mellem Enken og de ægte Børn paa den ene Side og eventuelt de uegte Børn paa den anden Side. Det er i og for sig ikke nogen hyggelig Situation, og det forekommer mig derfor allerede fra den Side betragtet, at der er noget Stødende deri, som nok allerede kunde vække Betænkkelighed ved Egen. Men selv om man nu ikke vil lægge nogen Vægt paa dette Punkt, som jo til en vis Grad er en Smagssag og mene, at Ingen har Ret til at gaa og gjælde for bedre end han er, og at en Mand, der har uegte Børn maa finde sig i, at det kommer op og bliver bekjendt for Kone og Børn om ikke før, saa naar han er død — lad være, at man kan ræsonnere saaledes, skjøndt der dog kan siges en Del derimod, forekommer det mig dog, at der frembyder sig andre Betænkkeligheder ved Forslaget. Jeg skal saaledes bemærke, at det jo egentlig slet ikke er sagt, at der, fordi der er 5,000 Kroner eller Eligt i et Bo, saa er Nogetsomhelst der kan ligne Overflod, eller